

Cu Ioan în Paradis

Fericirea de a intra în cetatea sfântă

Hugo Bouter

© SoundWords/Hugo Bouter, Online începând de la: 26.10.2018, Actualizat: 26.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Apocalipsa 22.14

Apocalipsa 22.14: Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!

Fericirea de a intra în cetatea sfântă

Aceasta este ultima „strigare de fericire” în cartea Apocalipsa (în total sunt șapte în această carte). Ea se referă la intrarea în noul Ierusalim, cetatea cerească a Împărăției păcii (compară cu Evrei 12.22-24). Vedem aici că este o premisă importantă pentru a putea intra în cetate – spălarea hainelor -, și de asemenea aflăm ce conține dreptul de cetățenie al cetății cerești. Este vorba de:

1. Dreptul de a savura din pomul vieții și
2. Intrarea pe porțile cetății. Aceste două privilegii ne sunt dăruite prin credință: să ai parte cu Hristos și să locuiești în interiorul porților cetății lui Dumnezeu, în Biserica glorificată.

După aceea găsim reversul cu privire la ceilalți: care sunt afară. Contrastul este mare: „*Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și idolatrii și oricine iubește și practică minciuna*” (Apocalipsa 22.15). Sfințenia divină este deci sever practică în cetatea cerească. Există un clar „înăuntru” și „afară”, și aceasta are un caracter definitiv. Această exprimare amintește despre ceea ce Pavel scrie cu privire la granițele Bisericii lui Dumnezeu aici pe pământ (1 Corinteni 5.12,13).

În cartea Neemia găsim un pasaj în care poporul a preamărit pe oamenii care de bună voie au vrut să locuiască în Ierusalim. Căci cetatea era întinsă și mare, dar numărul locuitorilor era mic (Neemia 7.4; 11.1,2). În Ierusalimul ceresc situația este cu totul alta. Timpul pentru a lua decizii va fi atunci trecut. Este o mulțime nenumărată care va popula cetatea. În afară de aceasta este Domnul cel care laudă aici pe locuitori. El personal vorbește în aceste versete – și anume începând din Apocalipsa 22.6. Ambele „fericiri” din acest capitol sunt rostite de El Însuși.

Premisa pentru a primi dreptul de cetățenie în Sionul ceresc este spălarea hainelor noastre. Aceasta vorbește despre curățirea prin sângele lui Hristos și despre schimbarea totală a conduitei de viață, care este urmarea corespunzătoare. În cântarea de laudă din Apocalipsa 1 citim că El ne-a răscumpărat prin sângele Său (Apocalipsa 1.5). Unele manuscrise scriu aici, că El ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Lui. Prima parte arată spre mijlocul care era necesar pentru curățirea noastră, ultima arată spre prețul, care trebuia plătit pentru răscumpărarea noastră. Era necesar sângele lui Hristos, ca să ne răscumpere (așa cum este confirmat în Apocalipsa 5.9), însă totodată ca să ne spele și să ne curețe.

Despre credincioșii, care vin din necazul cel mare, se spune: „*Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului*” (Apocalipsa 7.14). Deci ei înșiși își spală hainele, ca să le facă albe în sângele Mielului. Aceasta scoate în evidență responsabilitatea noastră, prin mărturisirea vinei și să ne apropiem de Dumnezeu printr-o atitudine de judecată de sine, dar și cu o credință sinceră în mijlocul de curățire, pe care Dumnezeu l-a dat. Nu există un alt mijloc

pentru curățire și iertarea păcatelor: sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de toate păcatele (1 Ioan 1.7). Pasajul din cartea Apocalipsa 22 folosește de asemenea această formă activă: „Ferice de cei care își spală hainele” (Apocalipsa 22.14).

Rezultatul curățirii noastre

Spălarea hainelor are două urmări: curățirea prin sângele Mielului și dreptul

1. la viața veșnică (prin intermediul mâncatului din pomul vieții) și
2. la intrarea în noul Ierusalim. Noi primim împuternicire asupra sau la [dreptul de hrănire] pomul vieții, precum și dreptul de a intra prin porți în cetate.

Celor necredincioși le sunt refuzate aceste două privilegii (Apocalipsa 22.19).

În viziunea cetății sfinte, care precede cele spuse aici, sunt clar descrise unele lucruri. Era privilegiul apostolului Ioan să fie răpit în cer și în cele din urmă să vadă mireasa, soția Mielului – Ierusalimul ceresc – în toată frumusețea ei strălucitoare (Apocalipsa 4.1,2; 21.9-22.5). Cerul s-a deschis pentru el, și el a urcat acolo – în extazul duhului, textual „în duhul” – și a văzut un tron în cer. Acest tron vorbește despre guvernarea dreaptă a lui Dumnezeu și despre domnia Mielului.

La sfârșitul cărții Apocalipsa se arată că tronul este și originea fericirii și binecuvântării. Din tronul lui Dumnezeu și al Mielului izvorăște râul apei vieții, și în mijlocul străzii cetății și pe cele două maluri ale râului stă pomul vieții, care aduce rod în fiecare lună; și frunzele pomului sunt spre vindecarea națiunilor.

Vorbirea simbolică despre pomul vieții este preluată din primul capitol din Geneza. Ea se întâlnește și în făgăduința dată învingătorului din biserica din Efes (Apocalipsa 2.7). Mâncatul din rodul pomului vieții – ca și mâncatul din pâinea vieții – este o imagine a faptului că cineva are parte de Hristos. Noi avem voie (vorbind simbolic) să ne hrănim din El, ca să primim adevărata viață de la Dumnezeu și ca s-o menținem (vezi Ioan 6).

Tabloul despre porțile cetății, prin care noi avem voie să intrăm în cetatea lui Dumnezeu, este preluat din cartea Isaia. Poarta este locul de pronunțare a sentinței. Porțile constituie singurul loc de intrare în cetate; numai cei drepti vor intra prin ele (compară cu Isaia 26.1,2; 60.1-22). Locul nostru garantat prin lege ca credincioși este în interiorul zidurilor sigure ale cetății, pe care Dumnezeu a pregătit-o. Puterea Lui protejează pe ai Săi. Astfel noi vom fi pentru totdeauna la Domnul și vom umbla înaintea tronului lui Dumnezeu și al Mielului, ca să-L slujim și să-L onorăm. Ai și tu parte de această fericire?

Pomul vieții în mijloc

Primul lucru pe care Ioan l-a văzut în cer (după ce a fost condus acolo în duhul), era tronul și Cel care ședea pe tron (Apocalipsa 4.2). Era tronul lui Dumnezeu și al Mielului, acesta este Hristos (Apocalipsa 22.1). În Apocalipsa 5.6 Mielul stă în mijlocul tronului. Aici în Apocalipsa 22 Ioan vede râul apei vieții, strălucitor ca cristalul; care ieșea din tronul lui Dumnezeu și al

Mielului. Mielul este izvorul vieții: viața curge din El ca un râu înviorător. Hristos este viața noastră (Coloseni 3.4).

Această viziune amintește de fluviul Templului, care în Împărăția păcii care va veni va ieși din clădirea Templului, acesta este locul tronului Dumnezeuului lui Israel (Ezechiel 47.1-12). Și alte detalii din Apocalipsa 22 sunt preluate din acesta. Realitatea cerească, care depășește gândirea și înțelegerea noastră, va fi reflectată în binecuvântarea pământească în timpul Împărăției de o mie de ani a păcii.

Pe ambele părți ale râului, dar și în mijlocul străzii cetății sfinte, Ioan vede pomul vieții [sau: pomii vieții]. Râul și pomii care îl înconjoară, sunt aduși aici în legătură cu strada (la singular!) cetății cerești. Evident râul curge îndelungul străzii de aur.

În cadrul străzii ne putem gândi la Hristos ca și Cale. În cazul râului gândul stă pe prim plan la curățire și înviorare. Mielul înjunghiat este izvorul apei vieții, a apei care ne curăță prin aceea că ea ne dăruiește viață nouă (compară cu Ioan 3.5). Însă strâns legat cu acesta vedem pomul vieții în mijlocul străzii și pe cele două maluri ale râului (Apocalipsa 22.2). Aici este vorba mai mult de viața care aduce rod, viața, care se dă altora.

Un pom în Scriptură este deseori un simbol al puterii omenești mari pe pământ (vezi de exemplu Daniel 4). Însă Hristos este pomul vieții în Ierusalimul de sus. El este Prințul vieții puternic, care dăruiește viața cui vrea El (Ioan 5.21; 17.2). Și viața, pe care El o dă, este potrivită pentru cer. Dacă Îl cunoaștem prin credință, atunci posedăm în El viața veșnică și suntem desăvârșit de potriviți ca să putem apărea în prezența lui Dumnezeu.

Hristos Însuși este viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost făcută cunoscut (1 Ioan 1.2). El S-a dat pe Sine Însuși în moarte, ca să ne poată da viața: viața unei noi rânduiri, viața care a biruit moartea și care a intrat în cer. Această viață ne-a fost dăruită prin credința în Numele Său. Astfel Hristos a devenit Capul unei generații noi de oameni: așa cum este Cel ceresc, la fel sunt și cei cerești (1 Corinteni 15.48).

În Ierusalimul ceresc vedem numai pomul vieții; pomul cunoștinței binelui și răului nu este amintit niciunde în ultima carte a Bibliei. Așa cum pomul vieții a fost plantat în mijlocul grădinii Eden, așa este Hristos centrul Paradisului lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7). Hristos este aici pentru toți ai Săi centrul binecuvântării, al vieții și al adorării. Nici un păcat, nici un eșec, nici o conștiință acuzatoare, nici o condamnare, nici moarte, nici îndepărtare din prezența lui Dumnezeu – toate acestea nu vor mai fi aici. Ca să zicem așa, Hristos a luat asupra Sa toate urmările negative rezultate pe baza mâncatului din pomul cunoștinței binelui și răului, și astfel El a devenit „pomul vieții” pentru toți cei care Îi aparțin. Isus în centru, numai Isus singur!

*În cetatea sfântă cu străzi de aur,
curge râul apei vieții;
acolo este lumina minunată, pe care nimeni n-a văzut-o,
dar ce este mai minunat este că acolo vedem pe Isus.*

